

„Ik denk,” kwam zachtjes Spini's aandachtige stem, „ik denk dat de tractatie van zijn grootvader niet af mocht vallen bij de tractatie van z'n oom, omdat hij van z'n oom toch altijd nog iets minder houdt dan van zijn grootvader....”

Renato keek het oude mannetje aan: — wat een lief hart had hij, en wat een fijn begrip!

„Herinner je je nog,” vroeg Spini droomerig, „hoe verheven en hoe zacht het gelaat van onzen goddelijken Meester kon wezen, als hij tegen de kinderen sprak? Die stralende liefde in zijn oogen, en die glimlach....”

Renato moest even de wenkbrauwen fronsen om zich voor te stellen: het gezicht van David Lazaretti, als die tegen kinderen sprak... Hij zag hem plotseling, dien avond dat hijzelf, een jongen nog, de eerste maal bij hem kwam in de eenzame hut op den berg. Hij zag het licht van die oogen, zoo doordringend of het hem smelten deed van binnen, en hij hervoelde de ongeloofelijke blijheid van zijn gedachte-schrik: als hij, die daar tegenover mij zit, eens de Christus was!

— Maar de glimlach, waarover Spini sprak.... ja, hoe was eigenlijk die glimlach? Hoe was zijn mond geweest in de ruigheid van zijn zwarte snorren en baard? de mond, die sprak van zijn vizioenen, van het komende koninkrijk Gods, van zijn eigen goddelijke zending?....

— Was die mond hoovaardig geweest? Hij onderscheidde den vorm niet, en toch meende hij de uitdrukking er van te speuren.... Nee, hoovaardig was die niet.... maar lang niet zoo mooi toch als de bezielde warmte der oogen.... Wat heerschzuchtig was die mond.... of, nee, ook dat niet... misschien moest hij zeggen: een harde trek lag er om dien mond, zelfs als die mond van liefde sprak.

— Vreemd, de mond in een gelaat, de mond tegenover de oogen.... De woorden, die pasten bij de oogen, maar niet pasten bij den mond, die ze sprak....

Peinzend zat Renato zijn vriend te bezien, tot die verlegen terzijde keek.

„Een groote bezieling, zeker, ging er van David uit,” zei de schilder eindelijk voor zich heen.

Hoopvol zagen even de blauwe oogen van den ander hem aan, wandelden dan weer in een onzekerheid.

Nog een poosje zaten zij tezamen, bij een kopje zwarte koffie, en weinig woorden.

Om half tien gingen zij naar boven.

Bij de deur van Renato's kamertje namen zij afscheid.

„Felice notte,” zei Spini met een wat droeven blik en toch gelukkige stem.

„Gelukkige nacht ,” zei Renato ontroerd terug.